

РЕШЕНИЕ

№ 5992

гр. София, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ЙОАННА Н. СТАНЕВА**

при участието на секретаря **САНДРА ЕМ. ДИМИТРОВА**
като разгледа докладваното от **ЙОАННА Н. СТАНЕВА** Гражданско дело № 20231110159912 по описа за 2023 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 411 КЗ от „****“ ЕАД срещу „Застрахователно Акционерно Дружество ****“ АД за заплащане на сумата от 1087,03 лева, представляваща неизплатен остатък от регресно вземане по изплатено застрахователно обезщетение с включени ликвидационни разноски за ПТП, настъпило на 24.03.2023г. в гр. София по бул. „****“ в посока бул. „****“ между автомобил марка „Ивеко“ с рег. № *** чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника и автомобил марка „Дачия“, модел „Докер“ с рег. № **, застрахован по имуществена застраховка при ищцовото дружество - щета № 44010712308696, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 01.11.2023г., до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът твърди, че на 24.03.2023г. в гр. София по бул. „****“ в посока бул. „****“ било осъществено ПТП между товарен автомобил марка „Ивеко“ с рег. № *** и лек автомобил марка „Дачия“, модел „Докер“ с рег. № **. Сочи, че от двустранен констативен протокол за ПТП от 24.03.2023г. се установявало, че виновен за ПТП бил водачът на автомобил марка „Ивеко“ с рег. № *** чиято гражданска отговорност била застрахована при ответника. Увреденият автомобил бил застрахован при ищеца по застраховка „Каско+“ комбинирана полица № 440122220018530, валидна към датата на настъпване на ПТП. В дружеството било подадено искане за оценка на причинените вреди по застрахованото МПС „Докер“ с рег. № *** и била образувана ликвидационна преписка по щета № 44010712308696. Стойността на щетите възлизала на 2 159,06 лева, която сума била заплатена на автосервиза, извършил ремонта на увредения автомобил. Били сторени и 15 лева, ликвидационни разноски. Поддържа, че предявили претенцията си срещу ответника, като ответното дружество заплатило извънсъдебно сумата от 1087,03 лева, представляваща част от дължимата сума в общ размер от 2 159,06 лева. Искането към съда е да уважи предявения иск. Претендира разноски.

Ответникът „Застрахователно акционерно дружество ****“ АД в срока по чл. 131 ГПК е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск. Признава, че е застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ за автомобил „Ивеко“ с рег. № ***

и че е платил сумата от 1087,03 лева за репарирание на вредите по застрахования автомобил. Оспорва описания в исковата молба механизъм за настъпване на ПТП. Твърди, че водачът на автомобил „Ивеко“ с рег. № *** не е допуснал нарушение на правилата за движение. Сочи, че протоколът няма обвързваща доказателствена сила, оспорва наличието на противоправно поведение от страна на водача на автомобил „Ивеко“ с рег. № ***. Сочи се, че вината за настъпване и реализиране на процесното ПТП е на водача на лек автомобил марка „Дачия“, модел „Докер“ с рег. № ***, който е нарушил правилата за движение по б, т. 1 ЗДВП и чл. 25, ал. 1 ЗДвП. Посочва, че същият е предприел маневра ляв завой, без да се съобрази с вече навлезлия в кръстовището товарен автомобил, извършващ маневра десен завой. Счита, че при съобразяване на поведението си с конкретните пътни условия за водача на лек автомобил марка „Дачия“, модел „Докер“ с рег. № *** е било възможно да предотврати настъпилия транспортен инцидент. В условията на евентуалност прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат. Предвид твърдяната съвина, посочва че е заплатил на ищеца сума в размер на 1087,03 лева, представляваща половината от претендираната. Оспорва изцяло иска за присъждане на лихва като неоснователен, тъй като е акцесорен и неоснователността на главния иск води до неоснователност на иска за лихви. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, по реда на чл. 235, ал. 2, вр. чл. 12 ГПК, приема за установено следното:

С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване следните групи правопораждащи факти: наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ между ищеца и увреденото лице; наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между ответника и причинителя на вредата; настъпването и механизма на ПТП, вината на застрахования при ответника водач, причинените от ПТП вреди, причинно-следствената връзка между вредите и механизма на ПТП, стойността на вредите, както и извършеното от ищеца плащане към увреденото лице.

В доказателствена тежест на ответника е да докаже погасяване на претендираната сума, както и възражението си за съпричиняване.

В конкретния случай с определението от 11.01.2024г., в което е обективиран проектът за доклад, обявен за окончателен в проведеното съдебно заседание на 28.03.2024г. съдът на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните следните обстоятелства: наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ между ищеца и увреденото лице; наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между ответника и причинителя на вредата, извършеното от ищеца плащане на застрахователното обезщетение, както и частичното му погасяване извънсъдебно от ответника със сумата от 1087,03 лева.

Освен безспорния им характер горните обстоятелства се установяват и от приетите доказателства- комбинирана застрахователна полица № 440122220018530 за товарен автомобил Дачия, модел „Докер“, рег. № ***, както и преводно нареждане от 31.08.2023г.

Спорни между страните са въпросите за механизма на настъпване на ПТП, размера на вредите и причинно-следствената връзка между уврежданията и ПТП-то, както и вината за настъпване на събитието. По тези въпроси са събрани следните доказателства:

От двустранен констативен протокол за ПТП от 24.03.2023г. се установява, че на 24.03.2023г. около 19:30 часа, товарен автомобил „Ивеко“, рег. № *** се движил по бул. „****“, където водачът предприема маневра завой надясно по ул. „****“. При извършване на маневрата, водачът навлиза в лентата за насрещно движение, където настъпва

съприкосновение с извършващия маневра завой наляво лекотоварен автомобил „Дация Докер“, рег. № ***.

Свидетелят Я. М., водач на лекотоварен автомобил „Дация“, е посочил, че е подписал двустранния констативен протокол. Сочил, че е участвал в ПТП-то, като било тъмно вечерта, идвал по бул. „****“ и трябвало да завие на ляво по бул. ***. По бул. „****“ били 3 пътни ленти- по една за наляво, надясно и направо, а по бул. „****“, посока от „Илиенци“ идвал тир. Там били 5 ленти- две за посока „Илиенци“, три за посока надлез „Надежда“. Спрял на светофара първа кола може би метър-метър и половина преди стоп линията, защото там не било 90 градусово кръстовището, било не повече от 70-75 градуса и колите, когато завивали отдясно можело да стане това което станало. Камионът тръгнал да завива надясно по бул. „****“, водачът на тира видял, че не може да вземе завоя и спрял. Опитал да върне назад, но зад него имало коли и нямало как. Човекът с камиона опитал да маневрира, но не могъл и го закачил отпред с ремаркетото. След това се разместили и изтеглили камиона напред, задръстили движението и затова спрели на паркинга на „Лидъл“ и там написали протокола. Объркали позициите в протокола, тъй като водачът на камиона като виновен трябвало да бъде на буква „А“, а той на буква „Б“. Човекът си признал, нямало спорове и нямало защо да викат полиция. Сочил, че като завил камионът го ударил с ръба на ремаркетото в колоната, изкривила се колонката, счупило се страничното огледало, стъклото на страничната врата и предното стъкло се спукало. Твърди, че когато настъпил ударът, колата му била спряла, защото му светело червено. Съприкосновението настъпило в неговото платно.

Свидетелят М. Е., водач на товарен автомобил „Ивеко“, твърди, че подписал протокола на участник „Б“. Управлявал 16-метров камион, бордови, при десен завой имало голям трафик, било вечер. Сочил, че колата, която ударил, била малко по-напред от стоп линията, понеже трафикът там бил голям. От дясната му страна имало стълб, светофар, огледал се да пази и светофара и колите, като изнасял задницата гледал максимално да пази лявостоящите му. Като ударил другия автомобил, чул спукване, прозорецът се счупил, спрял веднага да попита другия водач дали е добре. Другият автомобил бил през цялото време спрял. Ударил го с ремаркетото. Смята, че водачът на другия автомобил е бил малко по-напред от стоп линията, защото го ударил само с борда на ремаркетото, но не бил видял с точност. Сочил, че другият автомобил не бил наклонен да завива наляво, произшествието настъпило точно както било посочено в схемата на протокола.

От заключението на вещото лице по САТЕ се установява, че щетите по лекотоварен автомобил „Дация Докер“, рег. № *** се намират в пряка и непосредствена зависимост с настъпилото на 24.03.2023г. произшествие. Вещото лице е посочило, че пътното платно на мястото на произшествието е двупосочно, като по посоката на ориентация на товарен автомобил „Дация Докер“ е съставено от две ленти за движение- лявата пътна лента за завой наляво, а дясната – за завой на дясно. Бил поставен пътен знак, който указвал движение наляво или надясно, както и пътен знак Б1 – Пропусни движещите се по пътя с предимство. По посока на товарен автомобил „Ивеко“ имало една пътна лента, по средата на която прЕ.авало трамвайно трасе. Експертът е уточнил, че при анализ на събраните по делото доказателства мястото на първоначално съприкосновение е следното: по дължина на пътното платно- на ул. „****“, непосредствено преди кръстовището с бул. „****“; по широчина на пътното платно- в лявата пътна лента, считано по посоката на ориентация на лекотоварен автомобил „Дация Докер“- лентата за насрещно движение за товарен автомобил „Ивеко“. От заключението се установява, че съгласно скицата към двустранния констативен протокол ударът е настъпил непосредствено преди кръстовището, в лентата за движение на лекотоварен автомобил „Дация Докер“, като пръв в кръстовището е навлязъл товарен автомобил „Ивеко“. Вещото лице е посочило, че от техническа гледна точка може да се направи извод, че водачът на товарен автомобил „Ивеко“, рег. № А2163НН е имал техническа възможност да предотврати настъпването на произшествието, ако е извършил маневрата завой надясно, без да навлиза в лентата за насрещно движение, където в този

момент се е намирал лекотоварен автомобил „Дачия Докер“.

При така събрания доказателствен материал съдът намира, че безспорно се установява механизма на настъпване на ПТП, както от показанията на двамата свидетели, така и от двустранния констативен протокол за ПТП и приетата САТЕ, която съдът кредитира като пълно и компетентно изготвена на основание чл. 202 ГПК. Съдът намира, че свидетелските показания са еднопосочни относно начина на настъпване на ПТП, като показанията на свидетелите са логични, вътрешно непротиворечиви и кореспондиращи с останалия доказателствен материал. Поради което приема, че по делото е установено по категоричен начин, че на 24.03.2023г. около 19:30 часа, товарен автомобил „Ивеко“, рег. № *** се движил по бул. „***“, където водачът предприема маневра завой надясно по ул. „***“. При извършване на маневрата, водачът навлиза в лентата за насрещно движение, където настъпва съприкосновение с лекотоварен автомобил „Дачия Докер“, рег. № ***, който е бил спрял на светофара.

Единствената разлика в свидетелските показания касае обстоятелството дали автомобил „Дачия Докер“ е бил спрял преди стоп линията на кръстовището. Съдът намира, че от съвкупна преценка на събрания по делото доказателствен материал се установява по категоричен начин, че лекотоварен автомобил „Дачия Докер“, рег. № *** е бил спрял преди стоп линията и не е била предприета маневра завой наляво от неговия водач при настъпване на процесното ПТП. Горният извод следва от показанията на св. М., който е посочил, че е бил спрял 1-1,5м преди стоп линията, както и от двустранния констативен протокол, доколкото в начертаната в него схема е посочено, че автомобилът се намира преди стоп линията. На следващо място, свидетелят Е. не твърди да е видял, че автомобилът е прЕ.ал стоп линията, а е изложил предположение с оглед механизма на настъпване на ПТП. В този смисъл следва да бъдат посочени отговорите на вещото лице Й., дадени в проведеното съдебно заседание на 28.03.2024г., който е посочил, че от техническа гледна точка превозното средство се е намирало зад стоп линията. Уточнил е, че в конкретния случай стоп линията е изнесена напред и ако превозното средство е било пред нея, то няма как да бъде ударен автомобилът с ремаркетото, а щеше да бъде ударен веднага с предната част на влекача и то странично. Вещото лице категорично е посочило, че от техническа гледна точка при всички случаи лекият автомобил е бил зад стоп линията.

От заключението на вещото лице се установява, че настъпилите щети по увредения автомобил са в причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП.

Относно вината за настъпване на процесното ПТП съдът намира, че от доказателствата по делото категорично се установява, че водачът на товарен автомобил „Ивеко“ е нарушил разпоредбата на чл. 25 ЗДвП и е станал причина за настъпване на процесното ПТП.

Съгласно чл. 25, ал. 1 ЗДвП водач на пътно превозно средство, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например да заобиколи пътно превозно средство, да излезе от реда на паркираните превозни средства или да влезе между тях, да се отклони надясно или наляво по платното за движение, в частност за да прЕ.е в друга пътна лента, да завие надясно или наляво за навлизане по друг път или в крайпътен имот, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение.

От цитираната разпоредба следва задължението на водача, който ще предприема маневра за навлизане в друга пътна лента да се убеди, че няма да създаде опасност за

участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. В случая, водачът на товарен автомобил „Ивеко“ е навлязъл в лентата за насрещно движение по време на извършваната от него маневра и е станал причина за настъпване на процесното ПТП. Поради което съдът намира, че водачът на товарен автомобил „Ивеко“ е виновен за настъпване на процесното ПТП, доколкото е бил длъжен преди да започне маневрата да се убеди, че няма да създаде опасност за движението и че преценката за безопасността на движението трябва да се извърше преди маневрата и само след като водачът се убеди в липсата на опасност на пътя или в липсата на възможност да се появи такава опасност с оглед мястото на пътното платно и времето, за което може да се осъществи маневрата, както и в конкретния случай с габаритите на управляваното от него превозно средство. В този смисъл е и отговора на осма задача от заключението на САТЕ, съгласно който водачът на товарния автомобил е имал техническа възможност да предотврати настъпване на произшествието, ако е извършил маневра завой надясно, без да навлиза в лентата за насрещно движение, където в този момент се е намирал лекотоварен автомобил „Дачия Докер“.

Т.е. от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че водачът на товарен автомобил „Ивеко“ е нарушил правилата за движение по пътищата и е станал причина за настъпване на процесното ПТП.

Относно своевременно релевираното възражение на ответника за съпричиняване съдът намира, че по делото не се установи при доказателствена тежест на ответника, че водачът на лекотоварен автомобил „Дачия Докер“ с поведението си е допринесъл до настъпване на пътното произшествие. На първо място, по делото не се установи при настъпване на произшествието автомобилът да е бил в движение, респ. да е извършвал маневра завой наляво или да се е подготвял за такава. Напротив, от събраните по делото гласни доказателствени средства се установи по категоричен начин, че автомобил „Дачия Докер“ не е бил в движение, респ. не е бил наклонен да извършва маневра завиване на ляво. На следващо място, по делото не се установи с поведението си водачът да е пречил на движението, респ. да е могъл да съобрази поведението си с пътната обстановка по начин, по който би могъл да предотврати настъпване на процесното ПТП. В този смисъл свидетелят М. е посочил, че е опитал да даде назад, но е имало коли зад него и не е могъл да избегне удара.

Поради гореизложеното съдът намира, че предявеният иск е основателен, доколкото по делото се доказаха всички материалноправни предпоставки за уважаването му. Относно размера на обезщетението същият следва да бъде определен именно на база средни пазарни цени към датата на процесното ПТП, а не въз основа на Приложения № 1-6 на Наредба № 24 от 08.03.2006г. за задължителното застраховане по чл. 249, т. 1 и т. 2 КЗ (отм.) и за методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС, издадена от КФН. Изрично в Методиката /чл. 4/ е предвидено, че тя се прилага само като минимална долна граница в случаите, когато не са представени надлежни доказателства

/фактури/ за извършен ремонт на МПС в сервиз и за случаите, когато застрахователното обезщетение се определя по експертна оценка. При предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.), като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката. До този размер се суброгира в правата на удовлетворения кредитор и платилият застраховател по имуществена застраховка „Каско на МПС“ спрямо застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на виновния водач съобразно правилото на чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.). В този смисъл е и съдебната практика, изразена в Решение № 52 от 8.07.2010 г. на ВКС по т. д. № 652/2009 г., I т. о., ТК, Решение № 109 от 14.11.2011 г. на ВКС по т. д. № 870/2010 г., I т. о., ТК, Решение № 209 от 30.01.2012 г. на ВКС по т. д. № 1069/2010 г., II т. о., ТК, Решение № 165 от 24.10.2013 г. на ВКС по т. д. № 469/2012 г. по описа на ВКС, II т. о., ТК. Същевременно стойността, изчислена на база на средни пазарни цени е стойността, която съдът преценява като обективен критерий за действително причинените вреди, тъй като тя е определена след проучване в цялост на пазара на съответните части, боя, материали и труд, на който оперират официален сервиз за съответната марка лек автомобил и други доставчици, респ. определянето на средните пазарни цени предполага съобразяване на цените на двата вида икономически субекти.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че следва да определи дължимото обезщетение съобразно стойността, посочена от вещото лице в отговора на задача трета от заключението, като вещото лице е посочило, че стойността, необходима за възстановяване на лекотоварен автомобил „Дачия Докер“, изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП е 2174,96 лева.

Регресното вземане възниква в размер на по – малката от двете суми – на действителните вреди и на извършеното плащане, в случая – в размер на извършеното плащане, доколкото същото е в размер от 2159,06 лева, т.е. по-малък от посочения от вещото лице. Поради което регресното вземане за ищеца за изплатено застрахователно обезщетение възлиза на сумата, посочена в исковата молба, а именно 2159,06 лева, към която следва да се прибавят сторените ликвидационни разноски в размер на 15 лева, чийто размер не е оспорен от ответника, тоест общо на сумата от 2174,06 лева.

От така определения размер следва да се извади заплатената извънсъдебно от ответника сума в размер на 1087,03 лева, като размерът на дължимото обезщетение, изчислено по посочения начин е в размер на 1087,03 лева /2174,06-1087,03/, какъвто е и размерът на исковата претенция.

С оглед на гореизложеното предявеният иск следва да бъде уважен изцяло.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има само ищецът. Същият е сторил разноски за държавна такса в размер на 50 лева, депозит за САТЕ в размер на 200 лева, депозит за свидетел в размер на 70 лева и претендира адвокатско възнаграждение в размер

на 490,44 лева с ДДС лева, като са представени и доказателства за сторените разноси-фактура № 1083/01.11.2023г. и извлечение от банкова сметка. Поради което на ищеца следва да се присъдят общо 810,44 лева разноси.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „**“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „****“ № 1, да заплати на *** ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „****“ № 89Б, на основание чл. 411 КЗ сумата от **1087,03** лева, представляваща неизплатен остатък от регресно вземане по изплатено застрахователно обезщетение с включени ликвидационни разноси за ПТП, настъпило на 24.03.2023г. в гр. София по бул. „****“ в посока бул. „****“ между автомобил марка „Ивеко“ с рег. № *** чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника и автомобил марка „Дачия“, модел „Докер“ с рег. № ***, застрахован по имуществена застраховка при ищцовото дружество - щета № 44010712308696, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 01.11.2023г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ЗАД „**“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „****“ № 1, да заплати на *** ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „****“ № 89Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **810,44** лева, представляваща сторените разноси в производството.

Решението подлежи на обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчване на препис от съдебния акт на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____